

Sygn. akt: I C 34/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sławomir Polak
Protokolant:	p.o. sekr. sądowego Natalia Zabłocka

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2017 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka Akcyjna w G.**

przeciwko R. P.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna w G. kwotę 435 zł (czterysta trzydzieści pięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 204,37 zł od dnia 1 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
- 95,94 zł od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 132,88 zł od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 1,81 zł od dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna w G. kwotę 267 zł (dwieście sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. Przyznać kuratorowi pozwanego nieznanego z miejsca zamieszkania - r.pr. A. S. kwotę 244,72 zł (dwieście czterdzieści cztery złote siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem wynagrodzenia, z czego:

- kwotę 100 zł (sto złotych) z zaliczki uiszczonej przez pełnomocnika powoda;
- kwotę 144,72 zł (sto czterdzieści cztery złote siedemdziesiąt dwa grosze) z sum budżetowych Skarbu Państwa;

IV. Odstąpić od obciążania R. P. wydatkami z tytułu ustanowienia kuratora.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 stycznia 2016 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. P. kwoty 435 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 204,37 zł od dnia 1 maja 2014 r. do dnia zapłaty, 95,94 zł od

dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, 132,88 zł od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty, 1,81 zł o d dnia 1 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu, pełnomocnik strony powodowej podnosił, iż co prawda faktury wystawiane były na nazwisko (...) podczas gdy prawidłowe nazwisko to (...), jednak powyższa pomyłka spowodowana była jedynie błędem w systemie informatycznym. Dalej pełnomocnik powoda podnosił, iż 27 lutego 2014 r., zawarta została z powodem umowę o świadczenie usług telewizji kablowej, zaś pozwany zobowiązany był do terminowego dokonywania opłat wynikających z faktur. Na skutek niewywiązywania się przez pozwanego z postanowień umowy, została ona rozwiązana przez powoda ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2014 r. Pomimo wezwania pozwanego do dobrowolnego uregulowania kwoty zapłaty wynikającej ze świadczonych usług, wezwanie pozostało bez odpowiedzi (pozew, k. 2-3).

Postanowieniem z dnia 25 października 2016 r. Sąd Rejonowy w Biskupcu ustanowił dla nieznanego z miejsca zamieszkania pozwanego R. P. kuratora w osobie r.pr. A. S. (postanowienie, k. 41), która w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości argumentując, iż umowę podpisała osoba określona jako (...), a ponadto wobec faktu, iż pozwany nie zamieszkuje pod wskazanym w pozwie adresem nie można mówić, iż doszło do zawarcie umowy. Kurator kwestionowała także wysokość kwoty dochodzonej pozwem oraz wskazywała, iż być może pozwany odstąpił od umowy w terminie przewidzianym w art. 2 ust. 1 ustawy z 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, jednak z uwagi na brak kontaktu z pozwanym nie dysponował takowym oświadczeniem (odpowiedź na pozew, k. 46-46v).

W odpowiedzi na powyższe zarzuty pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 17 stycznia 2017 r., podtrzymał twierdzenia i żądania zawarte w pozwie (pismo, k. 67-69).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lutego 2014 r. pomiędzy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. a R. P. zawarta została w formie telefonicznej umowa o świadczenie usług telewizji kablowej, o nr (...), zaś pozwany zobowiązany był do terminowego dokonywania opłat wynikających z faktur. Powyższa umowa zawarta została na czas 24 miesięcy. Do powyższej umowy dołączony został załącznik zawierający warunki, które zostały podobnie jak umowa przyjęte przez pozwanego i potwierdzone jego własnoręcznym podpisem (okoliczności niekwestionowane, umowa i regulamin, k. 11-13, 70-77).

Z uwagi na nieopłacenie faktur z 30 kwietnia 2014 r., 31 maja 2014 r., 30 czerwca 2014 r., oraz 31 lipca 2014 r. na łączną kwotę 435 zł powód pismem z dnia 1 sierpnia 2014 r. rozwiązał umowę (faktury, k. 15-18, pismo, k. 19)

Pomimo wezwania do zapłaty z dnia 27 października 2015 r. pozwany nie uregulował powyższej kwoty (wezwanie do zapłaty, k. 20).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dołączone do akt sprawy dokumenty oraz ich kserokopie, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, a zatem nie zachodziła konieczność prowadzenia postępowania w tym zakresie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W świetle przedłożonych przez powoda dokumentów jako bezsporny jawi się fakt zawarcia umowy o świadczenie usług telewizji kablowej, a także powstania zaległości w regulowaniu zobowiązań wobec powoda z tytułu tej umowy.

W ocenie Sądu odpowiedzialność pozwanego wynika z art. 471 kc. zgodnie z którym dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikającej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W niniejszej sprawie pozwany był stroną umowy o świadczenie usług telewizji kablowej i na nim zgodnie z postanowieniami Regulaminu spoczywał obowiązek terminowego regulowania należności z tego tytułu. Pozwany nie może zatem zwolnić się od odpowiedzialności ex contractu twierdząc jedynie, że kwoty wynikające z faktur VAT jakie otrzymywał są zawyżone.

Działający w imieniu pozwanego kurator w odpowiedzi na pozew podnosił, iż być może pozwany odstąpił od zawartej umowy w ustawowym terminie. Należy jednak zauważyć, iż po pierwsze, jak sam przyznał, nie dysponuje on na potwierdzenie tego faktu żadnymi dokumentami, zaś po drugie w sytuacji gdyby przyjąć rozumowanie kuratora za zasadne, wynika z niego sam fakt zawarcia pomiędzy stronami umowy. Na marginesie wskazać też należy, iż z tej samej przyczyny nie można uznać, iż wskazanie w dokumentach nazwiska pozwanego jako (...) podczas gdy jego właściwe nazwisko to (...) w żaden sposób nie dyskredytuje umowy pomiędzy stronami. Podkreślić bowiem trzeba, iż w umowie zawarte zostały nie tylko imię i nazwisko pozwanego ale także seria i numer dowodu osobistego oraz numer PESEL.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż podnoszone przez stronę pozwaną argumenty nie zasługują na uwzględnienie, albowiem zgodnie z treścią art. 232 kpc strony są zobowiązane wskazać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Chcąc zakwestionować żądanie pozwu, działający w imieniu pozwanego kurator winien był udowodnić, że powodowi nie tylko nie należy się zapłata, ale także w żądanej przez niego wysokości.

Zgodnie z obowiązującą w polskim postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 231 k.p.c. i art. 6 k.c.) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22.12.2001 r. , I PKN 660/00).

Podkreślić należy, że zgodnie z normą art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na Sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 01 marca 1996 r. o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 43, z 1996 r., poz. 189) rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń, w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie Sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż Sąd go naruszył (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 29 .12.2003 r., I ACa 1457/03). Ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron sąd nie ma już obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego. Nakaz uzupełnienia z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawionych przez nie dowodów, jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy określony został zarówno w art. 231 in fine jak i w art. 316 § 1 k.p.c. Aktualnie obowiązek dowodzenia obciąża strony, zaś zachowana w art. 232 zdanie drugie k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu, które winno być wykorzystane tylko w wyjątkowych sytuacjach i nie może prowadzić do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków, tym bardziej jeżeli strony jak w niniejszej sprawie reprezentowane są przez fachowych pełnomocników.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż strona pozwana na poparcie swoich twierdzeń zawartych w odpowiedzi na pozew nie tylko nie przedstawił żadnego konkretnego dowodu ale także nie zanegowała w sposób skuteczny twierdzeń strony powodowej..

Mając zatem na uwadze fakt, iż pozwany nie wykazał, aby zgłoszone przez stronę powodową świadczenie pieniężne we wskazanej przez nią wysokości było nienależne, Sąd uznał, iż brak jest podstaw do oddalenia powództwa w tym zakresie.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia art. 98 §1 i 3 kpc, zaś o wynagrodzeniu kuratora Sąd orzekł na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie (...) określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.